

Дѣдо Ангелъ, водачътъ ни, крачеше най-напредъ и често подмушваше магарето . . . Ние се бѣхме проточили единъ следъ другъ като жерави и едвамъ пълзѣхме нагоре. Камънитѣ се бѣха нагорещили и, сякашъ, пламъкъ пламтѣше отъ тѣхъ. Отъ време на време се чуваше по нѣкое тежко „ухъ“, изтрѣгнато изъ дълбочинитѣ на нѣции гърди и пакъ наставаше тишина . . .

Дѣдо Ангелъ се обърна по едно време, позастана, дочака ни и извика ободрително:

— Още малко, . . . още малко, . . . горе, хей при дървото, ще почиваме! . . . Има и студена водаца тамъ! . . .

Ние се поусмихнахме недоверчиво. Въ този голъ каменистъ баиръ, средъ този адски пекъ, почти на билото на планината — вода! . . . Невѣроятнo! . . .

Но пакъ запълзѣхме полека-лека и следъ половинъ часъ и повече стигнахме.

Чудна игра на природата! . . . Почти на върха на голия баиръ, средъ камънаци и скали, стърчеше осамотенъ грамаденъ букъ, а изъ полъ коренитѣ му блещеше бистро като сълза кладенче! . . .

Седнахме. Бѣхме, капнали отъ умора и жажда, но пакъ радостенъ викъ се изтрѣгна изъ гърдитѣ на всинца ни. Гледката отукъ бѣше омайна и дивна. Додето очитѣ ни виждаха, се люлѣха като морски талази дълбоки долини съ гъсти зелени букови гори . . . Планината бѣ тѣй нагъната, тѣй надиплена, че окото се смайваше и забръкваше въ нейнитѣ гънки. Множество села се гушеха долу въ политѣ на тия гънки. Малко по-далече се жълтѣеше прибраното вече поле. Едно-две шосета се виеха изъ полето като грамадни сиви змии и се губѣха въ полската мараня . . .

Надъ насъ, отъ лѣво, дигналъ гордо глава, стърчеше върха Комъ и гордъ и невъзмутимъ приемаше нашитѣ възторжени поздрави. . . Баирътъ, върху който седѣхме, се спускаше изведнажъ съ страшни скали и сипеи, които замайваха глава.

И веднажъ поелъ този пѣтъ, никжде другаде не можешъ да кръшнешъ. Единствено спасение ти остава да бързашъ и изпълзишъ по-скоро нагоре . . . А баирътъ бѣше голъ, стрѣменъ, каменистъ. Никаква тревичка, ни-